

Jenny Han

Vara în care am devenit frumoasă

Primul volum din seria *Vara*

Traducere din engleză de Diana Trăncuță

*Femeilor dragi din viața mea și,
în special, lui Claire*

— Nu-mi vine să cred că ești aici, îi spun.

— Nici mie, îmi răspunde, și pare aproape timid. Mai vii cu mine? adaugă el, ezitând.

Nu pot să cred că e nevoie să mă mai întrebe. Aș merge oriunde cu el.

— Da, îi spun.

Mi se pare că nu mai există nimic altceva în afara acestui cuvânt, în acest moment. Suntem doar noi doi. Tot ce s-a întâmplat vara trecută și în toate verile de dinainte, totul ne-a adus aici. Acum.

Capitolul 1

Mergeam cu mașina de aproape șapte mii de ani. Sau cel puțin așa mi se părea. Fratele meu, Steven, conducea mai încet decât bunica. Stăteam lângă el, pe scaunul din dreapta, cu picioarele pe bordul mașinii. Între timp, mama adormise buștean pe bancheta din spate. Chiar și când dormea, arăta îngrijorată, ca și cum în orice secundă s-ar fi putut trezi să dirijeze traficul.

— Mai repede, i-am zis lui Steven, împungându-l în umăr. Să-l depășim pe copilul ăla cu bicicleta.

Steven și-a scuturat umărul.

— Să nu atingi niciodată șoferul, a spus. Și ia-ți picioarele murdare de pe bordul meu.

Mi-am mișcat degetele înainte și înapoi. Mi se păreau destul de curate.

— Nu e bordul tău. Știi, o să fie mașina mea în curând.

— Dacă o să-ți iei vreodată carnetul de conducere, a pu-făit el. Oamenii ca tine n-ar trebui să fie lăsați să conducă.

— Hei, uite, am spus, arătând pe fereastră. Tipul ăla în scaun cu roțile tocmai ne-a depășit!

Steven m-a ignorat, așa că am început să-mi fac de lucru cu radioul. Una dintre preocupările mele preferate când mergeam la plajă erau posturile de radio. Îmi erau la fel de familiare ca și cele de acasă, iar faptul că ascultam Q94 mă făcea pur și simplu să știu, în adâncul meu, că eram acolo, la plajă.

Am găsit postul meu preferat, cel care difuza orice, de la pop la piese vechi și la hip-hop. Tom Petty cânta *Free Fallin'*. Am cântat cu el. *She's a good girl, crazy 'bout Elvis. Loves horses and her boyfriend too.*

Steven s-a întins să schimbe postul și i-am dat peste mână.

— Belly, vocea ta mă face să intru cu mașina asta direct în ocean.

S-a prefăcut că virează la dreapta.

Am cântat și mai tare, ceea ce a făcut-o pe mama să se trezească și să înceapă și ea să cânte. Aveam amândouă voci îngrozitoare, iar Steven a scuturat din cap, exprimându-și dezgustul în felul lui caracteristic. Ura să fie în minoritate. Asta îl deranja cel mai tare la divorțul părinților noștri, faptul că era singur în tabăra bărbaților, că nu-l mai avea pe tata de partea lui.

Am mers prin oraș încet și, chiar dacă-l tachinam pe Steven pe tema asta, nu mă deranja de fapt. Îmi plăcea drumul ăsta, în acest moment. Să văd din nou orașul, restaurantele Jimmy's Crab Shack și Putt Putt, toate magazinele cu articole de surf. Era ca atunci când te întorci acasă după ce ai fost plecat mult, mult timp. Ca un milion de promisiuni ale verii și a ce se putea întâmpla.

Pe măsură ce ne apropiam și mai mult de casă, simțeam în piept o emoție familiară. Aproape ajunseserăm.

Am coborât fereastra și am inspirat adânc. Aerul avea același gust, mirosea la fel. Vântul care-mi lipea părul de obraji, briza sărată a mării, toate mă făceau să mă simt bine. Ca și cum mă așteptaseră să ajung acolo.

Steven mi-a dat un cot.

— Te gândești la Conrad? m-a întrebat el ironic.

Pentru prima dată, răspunsul era nu.

— Nu, m-am răstit eu.

Mama și-a băgat capul între scaunele noastre.

— Belly, încă-ți mai place de Conrad? La cum au stat lucrurile vara trecută, m-am gândit că ar putea fi ceva între tine și Jeremiah.

— POFTIM? Tu și Jeremiah? a părut Steven scârbit. Ce s-a întâmplat între tine și Jeremiah?

— Nimic, le-am spus amândurora.

Îmi simțeam obrajii îmbujorându-se. Îmi doream să fiu deja bronzată, ca să nu se vadă că roșisem.

— Mamă, doar pentru că doi oameni sunt prieteni buni nu înseamnă că mai e și altceva între ei. Te rog să nu mai aduci vorba de asta.

Mama s-a lăsat pe spate pe banchetă.

— Gata, a spus ea.

Vocea ei avea o notă hotărâtă, de care știam că Steven n-ar fi putut să treacă.

Dar pentru că era Steven, tot a încercat.

— Ce s-a întâmplat între tine și Jeremiah? Nu poți să spui ceva de genul ăsta și să nu explici.

— Treci peste, i-am zis.

Să-i fi spus ceva lui Steven i-aș fi dat doar muniția necesară ca să-și bată joc de mine. Și, în orice caz, nu era nimic de spus. Nu prea fusese niciodată ceva de spus.

Conrad și Jeremiah erau băieții lui Beck. Beck era Susannah Fisher, fostă Susannah Beck. Mama era singura care o striga Beck. Se cunoșteau de când aveau nouă ani — spuneau că erau surori de sânge. Și chiar aveau cicatricile care dovedeau asta — semne identice la încheieturile mâinii, în formă de inimă.

Susannah mi-a spus că, atunci când m-am născut, a știut că-i eram sortită unuia dintre băieții ei. A spus că era vorba de destin. Mama, care în mod normal nu credea în astfel de lucruri, a spus că ar fi fost perfect, câtă vreme aș fi avut cel puțin câteva iubiri înainte să mă așez la casa mea. De fapt, a spus „iubiți“, dar cuvântul mă înfiora. Susannah și-a pus mâinile pe obrajii mei și mi-a zis:

— Belly, ai binecuvântarea mea categorică, aș urî să-mi pierd băieții dându-i pe amândoi altcuiva.

Mergeam la casa de pe plajă a lui Susannah, din Cousins Beach, în fiecare vară de când eram bebeluș, chiar dinainte să mă nasc. Pentru mine, Cousins era mai puțin despre oraș și mai mult despre casă. Casa era lumea mea. Aveam propria noastră plajă, doar pentru noi. Casa de vacanță însemna multe lucruri. Terasa în formă de spirală pe care alergam, carafele cu ceai rece, înotul noaptea în piscină... și băieții, mai presus de toate, băieții.

Mă întrebam mereu cum arătau băieții în decembrie. Încercam să mi-i imaginez îmbujorați, lângă un brad de Crăciun, îmbrăcați în pulovere pe gât și purtând fulare movalii, dar această imagine părea mereu falsă. Nu-i cunoșteam pe Jeremiah și Conrad iarna, și eram geloasă pe toți cei care-i cunoșteau. Eu primeam șlapi, nasuri arse de soare, slipuri și nisip. Dar cum rămâne cu fetele din New England care mergeau cu ei la bățile cu bulgări de zăpadă din pădure? Cele care se cuibăreau lângă ei, în

timp ce așteptau să se încălzească mașina, cele cărora ei le dădeau hainele lor când era frig afară. Mă rog, poate Jeremiah. Nu Conrad. Conrad n-ar fi făcut-o niciodată; nu era stilul lui. În orice caz, mi se părea nedrept.

Stăteam lângă calorifer la ora de istorie și mă întrebam ce făceau ei în acel moment, dacă-și încălzeau și ei picioarele pe un calorifer undeva. Număram zilele până la vară. Pentru mine, iarna aproape că nu conta. Vara era importantă. Toată viața mea se măsoara în veri. Ca și cum nu începeam să trăiesc cu adevărat până în iunie, până când nu eram pe acea plajă, în acea casă.

Conrad era mai mare cu un an și jumătate. Era misterios, misterios, misterios. Complet inaccesibil, indisponibil. Avea un zâmbet arogant și mă trezeam mereu holbându-mă la buzele lui. Buzele care zâmbesc arogant te fac să vrei să le săruți, să le îmblânzești, să le iei aroganța odată cu sărutul. Sau poate să nu o iei..., dar să o controlezi cumva. Să o faci a ta. Era exact ce voiam să fac cu Conrad. Să-l fac al meu.

Jeremiah, pe de altă parte... el era prietenul meu. Se purta frumos cu mine. Era genul de băiat care încă își îmbrățișa mama, care voia să o țină de mână chiar dacă, practic, era prea mare pentru asta. Nu era stânjenit. Jeremiah Fisher era prea ocupat să se simtă bine ca să poată fi stânjenit vreodată.

Sunt sigură că la școală Jeremiah era mai popular decât Conrad. Sunt sigură că fetele îl plăceau mai mult. Sunt sigură că, dacă n-ar fi fost fotbalul, Conrad n-ar fi fost cine știe cine. Ar fi fost doar tăcutul, capriciosul Conrad, nu un zeu al fotbalului. Și-mi plăcea asta. Îmi plăcea că prefera să fie singur cu chitara lui. Ca și cum era mai presus de chestiile prostești legate de liceu. Îmi

plăcea să cred că, dacă ar fi fost la școala mea, n-ar fi jucat fotbal, ci ar fi apărut în revista de literatură și ar fi observat pe cineva ca mine.

Când am oprit în sfârșit în fața casei, Jeremiah și Conrad stăteau pe terasă. M-am aplecat spre Steven și am claxonat de două ori, ceea ce, în limbajul nostru de vară, însemna: *Veniți să ne ajutați imediat la bagaje.*

Conrad avea optsprezece ani acum. Tocmai fusese ziua lui de naștere. Era mai înalt decât cu o vară în urmă, dacă puteți crede. Avea părul scurt, dat după urechi și la fel de negru ca întotdeauna. Spre deosebire de al lui Jeremiah, care crescuse mai lung, așa că arăta puțin sălbatic, dar în sensul bun — ca un jucător de tenis din anii '70. Când era mai mic, era blond și cârlionțat, aproape platinat vara. Jeremiah își ura cârlionții. O vreme, Conrad îl convinsese că părul se cârlionțează de la coaja de pâine a sandviciurilor, așa că Jeremiah încetase să o mai mănânce, iar Conrad o dădea el gata. Pe măsură ce Jeremiah a mai crescut, părul lui a fost tot mai puțin cârlionțat și mai mult ondulat. Îmi era dor de cârlionții lui. Susannah îl numea îngerășul ei și chiar arăta ca unul, cu obraji îmbujorați și cârlionții aurii. Încă avea acei obraji îmbujorați.

Jeremiah s-a prefăcut că strigă la o portavoce și a urlat:

— Steve-o!

Am rămas în mașină și l-am privit pe Steven îndreptându-se spre ei și îmbrățișându-se ca băieții. Aerul mirosea sărat și umed, ca și cum ar fi putut ploua cu apă de mare în orice clipă. M-am prefăcut că-mi leg șireturile de la teniși, dar, de fapt, tot ce voiam era să stau singură un moment, să mă uit la ei și la casă. Casa era mare, vopsită

în gri și în alb, și arăta ca majoritatea caselor de pe stradă, dar mult mai bine. Arăta așa cum mă gândeam că trebuie să arate o casă pe plajă. Arăta ca acasă.

S-a dat jos din mașină și mama.

— Salut, băieți. Unde e mama voastră? a strigat ea.

— Hei, Laurel. Trage un pui de somn, a strigat Jeremiah înapoi.

De obicei, Susannah ieșea agitată din casă în secunda în care opream mașina.

Mama a făcut trei pași spre ei și i-a îmbrățișat strâns pe amândoi. Îmbrățișarea mamei mele era la fel de puternică și de hotărâtă ca strângerea ei de mână. A dispărut în casă, cu ochelarii de soare ridicați pe cap.

M-am dat jos din mașină și mi-am aruncat geanta pe umăr. Nici nu m-au observat la început. Dar apoi au făcut-o. Chiar au făcut-o. Conrad m-a studiat din cap până-n picioare, așa cum o fac băieții la mall. Nu mă prive niciodată așa. Nici măcar o dată. Simțeam că roșesc din nou, ca în mașină. Jeremiah, pe de altă parte, s-a uitat de două ori. M-a privit ca și cum nu mă recunoștea. Toate astea s-au întâmplat în decurs de vreo trei secunde, dar păruseră mult mai lungi.

Conrad m-a îmbrățișat primul, dar a fost o îmbrățișare distantă, ca și cum avea grijă să nu se apropie prea tare. Tocmai se tunsese și avea pielea de la ceafă roz și proaspătă, ca a unui bebeluș. Conrad mirosea ca oceanul. Mirosea a Conrad.

— Îmi plăceai mai mult cu ochelari, mi-a șoptit el la ureche.

Asta m-a durut. L-am împins și i-am spus:

— Ei, păcat! Lentilele mele de contact sunt aici ca să rămână.

Mi-a zâmbit, și zâmbetul ăla... pur și simplu m-a coplesit. Așa se întâmpla de fiecare dată.

— Cred că ți-au apărut unii noi, a spus el, atingându-mi nasul.

Știa cât de jenată eram de pistruii mei și mă tot tachina de câte ori avea ocazia.

Apoi Jeremiah m-a strâns în brațe, aproape ridicându-mă în aer.

— Belly Button s-a făcut mare, a strigat el.

Am râs.

— Lasă-mă jos, i-am spus. Miroși a transpirație.

Jeremiah a râs zgomotos.

— Aceeași Belly dintotdeauna, a spus el, dar se holba la mine ca și cum nu era tocmai sigur că eu eram.

Și-a lăsat capul într-o parte și a spus:

— E ceva diferit la tine, Belly.

Mi-am pregătit replica amuzantă.

— Ce? Mi-am pus lentile.

Oricum nu mă obișnuisem să mă văd purtând ochelari. Cea mai bună prietenă a mea, Taylor, încercase din clasa a șasea să mă convingă să-mi pun lentile și, în sfârșit, o ascultasem.

Mi-a zâmbit.

— Nu e asta. Pur și simplu arăți altfel.

M-am întors la mașină, iar băieții m-au urmat. Am golit repede mașina și, imediat ce am terminat, mi-am luat valiza și geanta cu cărți și m-am îndreptat direct spre vechiul meu dormitor. Camera mea era cea pe care o avușese Susannah în copilărie. Avea un tapet decolorat care imita pânza și mobilier alb. Aveam acolo o cutie muzicală care-mi plăcea. Când era deschisă, apărea o balerină care făcea piruete pe muzica din *Romeo și Julieta*, varianta mai

veche. Îmi țineam bijuteriile în ea. Tot ce era în camera mea era vechi și decolorat, dar tocmai asta-mi plăcea. Simțeam că erau secrete în acei pereți, în patul cu baldachin și mai ales în cutia muzicală.

Simțeam că aveam nevoie de o pauză după ce-l văzusem pe Conrad din nou, după ce mă privise în felul ăla. Am luat ursul polar de pluș de pe noptieră și l-am strâns tare la piept — îl chema Junior Mint, dar îi ziceam Junior. M-am așezat cu el pe patul de-o persoană. Inima îmi bătea atât de tare, că o puteam auzi. Totul era la fel, doar că nu era. Se uitaseră amândoi la mine ca și cum eram într-adevăr o fată, nu doar surioara cuiva.

Capitolul 2

---

12 ani

Prima oară când am avut inima frântă a fost în casa asta. Aveam 12 ani.

Era una dintre acele nopți cu adevărat rare când băieții nu erau toți împreună — Steven și Jeremiah se duseseră să pescuiască peste noapte cu niște băieți pe care îi cunoscuseră la sala de jocuri. Conrad spusese că nu avea chef să meargă, și eu, bineînțeles, nu fusesem invitată, așa că rămăseserăm numai noi doi.

Mă rog, nu împreună, dar în aceeași casă.

Citeam un roman de dragoste în camera mea, stând cu picioarele pe perete, când Conrad a trecut pe acolo. S-a oprit și mi-a spus:

— Belly, ce faci în seara asta?

Am închis romanul imediat.

— Nimic, am spus.

Am încercat să-mi păstrez un ton lejer, să nu par prea încântată sau dornică de prezența lui. Îmi lăsasem intenționat ușa deschisă, în speranța că avea să treacă pe la mine.

— Vrei să mergi cu mine pe faleză? a întrebat.

Părea relaxat, aproape prea relaxat.

Ăsta era momentul pe care-l așteptasem. ăsta era. Eram în sfârșit suficient de mare. O parte din mine deja o știa, era pregătită. M-am uitat la el, la fel de relaxată cum fusese și el.

— Poate. Am tot tânjit după un măr cu caramel.

— O să-ți cumpăr unul, s-a oferit el. ămbracă-te repede și mergem. Mamele noastre se duc la film; o să ne lase acolo în drumul lor.

M-am ridicat și i-am spus:

— Bine.

Imediat ce a plecat Conrad, am închis ușa și am alergat la oglindă. Mi-am despletit părul și m-am pieptănat. ăl aveam lung în acea vară, aproape până la talie. Apoi mi-am dat jos costumul de baie și m-am îmbrăcat în pantaloni scurți albi și în tricoul meu gri preferat. Tata spunea că se asorta cu ochii mei. Mi-am întins pe buze niște luciu de buze cu căpșuni, pe care mi l-am pus apoi în buzunar, pentru mai târziu. În caz că trebuia să-mi dau din nou cu el.

În mașină, Susannah a tot zâmbit la mine, în oglinda retrovizoare. I-am aruncat o privire care spunea: *Înce-tează, te rog* —, deși voiam să-i zâmbesc și eu. Conrad oricum nu era atent. S-a uitat pe fereastră tot drumul.

— Distracție plăcută, copii, a spus Susannah, făcându-mi cu ochiul când am închis portiera.

Conrad a cumpărat mai întâi mărul cu caramel, pentru mine. Lui și-a cumpărat o doză de suc și atât — de obicei mânca cel puțin un măr sau două, sau o gogoasă spiralată. Părea agitat, ceea ce pe mine mă făcea să mă simt mai puțin agitată.

În timp ce ne plimbam pe faleză, mi-am lăsat brațul lejer pe lângă corp... *pentru orice eventualitate*. Dar nu m-a prins de mână. Era una dintre acele seri perfecte de vară, cu briză rece și cu nicio picătură de ploaie. Avea să plouă în ziua următoare, dar în seara aceea erau brize reci și atât.

I-am spus:

— Să ne așezăm ca să pot să-mi mănânc mărul.

Și asta am făcut. Ne-am așezat pe o bancă, cu priveliște spre plajă.

Am mușcat cu grijă din măr; mă temeam să nu mi se lipească tot caramelul de dinți, căci atunci cum ar mai fi putut să mă sărute?

El a sorbit zgomotos din doza lui de Coca-Cola, apoi s-a uitat la ceas.

— Când termini de mâncat, să mergem la jocul cu inele.

Voia să câștige un animal de pluș pentru mine! Deja știam pe care l-aș fi ales — ursul polar cu ochelari și fular. Fusesem cu ochii pe el toată vara. Mă și vedeam lăudându-mă cu el în fața lui Taylor. Ah, ursul ăsta? Conrad Fisher l-a câștigat pentru mine.

Am înfulecat restul mărului din aproape două înghițituri.

— Mmm... bine, am spus, ștergându-mă cu mâna la gură. Să mergem!

Conrad s-a îndreptat direct spre jocul cu inele și a trebuit să merg repede ca să țin pasul cu el. Ca de obicei, nu era prea vorbăreț, așa că am vorbit și mai mult ca să compensez asta.

— Cred că la întoarcere mama o să instaleze în sfârșit cablu. Steven, tata și cu mine am încercat dintotdeauna s-o convingem. Pretinde că e înverșunată împotriva

televizorului, dar apoi se uită la filme pe A&E toată perioada cât stăm aici. E așa o ipocrizie, am spus, pierindu-mi vocea când mi-am dat seama că el nici măcar nu mă asculta.

Se uita la fata care lucra la jocul cu inele.

Părea să aibă 14 sau 15 ani. Primul lucru pe care l-am observat la ea au fost pantalonii scurți. Erau galben-deschis și foarte, foarte scurți. Exact genul de pantaloni din cauza cărora râseseră băieții de mine când îi purtasem cu două zile înainte. Mă simțisem atât de bine când îi cum-părasem cu Susannah, ca apoi băieții să râdă de mine. Pantalonii arătau mult mai bine pe ea.

Avea picioarele lungi și pistruiate, la fel ca brațele. Totul era subțire la ea, chiar și buzele. Avea părul lung și ondulat. Era roșcat, dar atât de deschis, că părea aproape de culoarea piersicii. Cred că era cel mai frumos păr pe care-l văzusem vreodată. Și-l dăduse într-o parte și era atât de lung, că trebuia să și-l scuture când le înmâna oamenilor inelele.

Conrad venise pentru ea pe faleză. Mă adusese pentru că nu voia să fie singur și pentru că nu voia ca Steven și Jeremiah să-i dea bătăi de cap. Asta era tot. Țăsta era adevăratul motiv. Puteam să-mi dau seama de asta din felul cum o privea, cum aproape că-și ținea răsuflarea.

— O știi? am întrebat.

A tresărit, ca și cum uitase că eram acolo.

— Pe tipa asta? Nu, nu chiar.

Mi-am mușcat buza.

— Păi, și vrei s-o cunoști?

— Ce să vreau? Conrad părea derutat, ceea ce era enervant.

— Vrei s-o cunoști? am întrebat iritată.